

אביעד: "בקשר הציוני-דתי, חשוב להציג את הירחות יוצאת הדופן של הנער הדתי לטובת בעלי צרכים מיוחדים. מדובר בתנועה משמעותית בצורה יוצאת דופן. וכך לילד בעל צרכים מיוחדים, חשוב לי לומר לנער שהפעולות האלה הן לא פחות ממשנות חיים. כשמדובר על מוסדות החינוך של הציונות הדתית, הגיע על מוסדות ההמשך של אחר התיכון: ישיבות, מדရשות ומכינות, האופציות לליד כמו אברומי הן מוגבלות מאוד"

את זה כדי לומר לפקידים האחרים - הגיע הזמן שתתעוררו. אתם מופקדים על הקופה הציבורית בשביב לדאג לילדים בעלי הצרכים המיוחדים, לא כדי להילחם בהם ובהוריהם. אנחנו מספרים את זה כדי לבקש מהפקידות לגנות רגישות לבאב ואפתח לצורכי הילדים. לומר להם שהבעיות גדולות מספיק. תעוזו לנו, אל תילחמו בנו"

תפילה בעומק לבן

איפה פגשכם סוגיה האמונה בסיפור של אברומי? "השאלה האמונה היא בעיני השאלה האינטימית ביותר", אומר אביעד. "כשלמדתי בישיבת הר עציון, למד איתנו פרופ' אריאל רוזן-צבי ז"ל שהיה משפטן בכיר ודיוקן

הפקולטה למשפטים באוניברסיטה תל אביב. בשנות חייו האחרונות, לאחר שחלה בסרטן שמננו לא החולים, הוא בא למד בישיבה. הוא התגורר איתנו בחדר והשתתף בשיעורי של הרב ליכטנשטיין זצ"ל.

"באחת הפעמים שוחחתי איתו בדיק על השאלה הזאת ביחס למחלתו. הוא אמר לי דברים נפלאים: אני שואל את אלוהים ואת עצמי למה דווקא אני חולה הסרטן? מדוע אלהים בחר דווקא بي? האם אני גרווע מיטר חבריי ושבני? אולם אז אני נזכר שאף פעם אני לא שואל את אלוהים מדוע דווקא אני זכיתי בחמישה ילדים נפלאים, מדוע דווקא אני מועמד לכיהונה בבית המשפט העליון. התשובה ברורה. אני שואל רק על הקשיים. כל מה שטוב, נראה כmagiu לי. רק מה שרע מעורר שאלות וקשיים, ויש להבין שכעס שאינו מבין את זה, לא תמיד אני מבין את זה. הדברים הללו שלו היו ומלוים אותי עד היום.

"לא הכול אני מבין בעולמו של הקב"ה. לא את כל הטוב ובוודאי לא את כל הרע. הוא אל רחים וחנון, אך באותה נשימה הוא גם אל קנאה ונוקם. אדם לאט לאט מייחס את כל הדברים הטובים לעצמו ואת כל הדברים הרעים לכוח עליון. אלוהים שלי הוא לא סבא טוב שהתחייב לי שכל חיי יהיה גן של שושנים. אני מאמין בחוויה דתית מורכבת ובעולם